

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně – Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích**, občanské sdružení se sídlem Brno – Kníničky, U Luhů 23, IČ: 26653486, zast. Mgr. Martinem Šípem, advokátem se sídlem Tábor, Převrátílská 330, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor dozoru a kontroly veřejné správy**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2009, č.j.: MV-44822-15/ODK-2008

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru dozoru a kontroly veřejné správy, ze dne 7.10.2009, č.j.: MV-44822-15/ODK-2008 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,-Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Martina Šípa.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný potvrdil postup povinného subjektu – Jihomoravského kraje – při vyřizování žádosti žalobce o poskytnutí informací, vedené povinným subjektem pod sp.zn.: S-JMK 148365/2007 OKP.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 31.12.2007 mu byla Krajským úřadem Jihomoravského kraje dle ust. § 16a odst. 4 a 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), předložena stížnost žalobce na postup povinného subjektu – Jihomoravského kraje – při vyřizování žádosti o poskytnutí informací, podané dne 12.11.2007 a vedené pod sp.zn.: S-JMK

148365/2007 OKP. O této stížnosti vydal žalovaný rozhodnutí již dne 14.1.2008, pod č.j.: MV-3576-3/ODK-2008, to však bylo následně na základě žaloby žalobce zrušeno rozsudkem městského soudu v Praze ze dne 30.4.2009, č.j.: 11 Ca 88/2008-78. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, včetně žádosti o přiznání odkladného účinku. Usnesením ze dne 9.9.2009, č.j.: 6 AS 43/2009-112 Nejvyšší správní soud rozhodl o zamítnutí žádosti o přiznání odkladného účinku. Z tohoto důvodu žalovaný vydal napadené rozhodnutí, ačkoli spor o existenci předchozího rozhodnutí v téže věci nebylo ještě ukončeno, neboť Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti vůči výše uvedenému rozhodnutí Městského soudu v Praze ještě nerozhodl.

Následně žalovaný ve stručnosti shrnul průběh správního řízení, když poukázal na to, že se žalobce dne 12.11.2007 v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. obrátil prostřednictvím elektronické podatelny na Jihomoravský kraj se žádostí o poskytnutí informací. V podáním označeném jak „*Zadost o informace dle zákona 106/999 – emailova korespondence ing. Procházkové s MD*“ požadoval:

- a) předání kopií emailové korespondence radní Jihomoravského kraje Ing. arch. Procházkové, na kterou je odkazováno ve sdělení náměstka ministra dopravy č.j. 379/2007-910-IPK/2 ze dne 7.5.2007,
- b) předání kopií veškeré další emailové korespondence Ing. arch. Procházkové s Ministerstvem dopravy, a to za období od 1. ledna 2007.

Na uvedenou žádost reagoval Krajský úřad Jihomoravského kraje sdělením ze dne 22.11.2007, č.j.: JMK 148365/2007, jímž žalobci sdělil, že požadovanými informacemi nedisponuje, neboť příslušná emailová korespondence Ing. arch. Procházkové již byla odstraněna. Dne 19.12.2007 obdržel Krajský úřad Jihomoravského kraje stížnost žalobce dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. na výše uvedený postup. V podané stížnosti žalobce nesouhlasil s vyjádřením povinného subjektu, že požadovanými informacemi nedisponuje, neboť součástí provozování standardního emailového systému je i jeho pravidelné zálohování. Byla-li korespondence již odstraněna, lze takovou informaci dohledat prostřednictvím zálohového systému.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel žalovaný ze zjištění, že elektronickou korespondenci Ing. arch. Procházkové nemá povinný subjekt k dispozici, neboť byla uživatelem odstraněna. Dále uvedl, že Jihomoravský kraj nemá obecně povinnost vést emailovou korespondenci s Ministerstvem dopravy. Nejedná se tedy o informace, které musí mít povinný subjekt k dispozici. Text žádosti žalobce pak směřuje spíše ke korespondenci radní kraje a nikoli povinného subjektu, tj. Jihomoravského kraje. Záznamy o emailové korespondenci Ing. arch. Procházkové nejsou povinným subjektem evidovány v oficiálním protokolu, nejedná se tak o úřední informace podléhající pravidlům spisové služby a archivnictví. Emailovou korespondenci bez jejího zachycení v úředním protokolu lze považovat spíše za neformální korespondenci a nikoliv za korespondenci úřední. Zákon nebrání tomu, aby si jednotliví radní opatrovali informace, které mohou následně využít ve své činnosti v rámci kraje, jakožto povinného subjektu, avšak takovéto opatrování informací a podkladů nelze dle žalovaného označit jako úřední korespondenci, nýbrž korespondenci jednoho z radních krajů, jejíž existence závisí na vůli příslušného radního kraje. Uzavřel, že žalobce tvrzení, že se jedná o úřední korespondenci nedoložil.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

V podané žalobě žalobce považoval postup žalovaného za nesprávný, neboť ve svém důsledku porušilo právo žalobce na svobodný přístup k informacím. Namítal, že odstranění emailové korespondence ze schránky uživatele nemůže znamenat zánik informací, a to vzhledem k existenci centrálního zálohového systému. Rovněž tvrdil, že neexistuje rozumný

důvod, proč by oficiálním výstupem povinného subjektu měla být toliko zaevidovaná korespondence úřední povahy, zvláště za situace, kdy na neformální obsah emailu radní Procházkové je odkazováno v úředním dopisu náměstka mistra dopravy, který je opatřen číslem jednací a evidován jako oficiální písemnost ministra dopravy. Dle žalobce se v projednávaném případě nepochybně jedná o korespondenci, která ovlivňuje nakládání s veřejnými prostředky, a tudíž je nezbytné předmětnou korespondenci považovat za úřední, bez ohledu na způsob jejího zpracování a archivování u povinného subjektu. Naopak není rozhodné, zda je žalovaný povinen informacemi disponovat, ale toliko, že tyto informace má žalovaný k dispozici na základě své aktivity.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl. Uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno z důvodu zrušení předchozího rozhodnutí v téže věci ze dne 14.1.2008, č.j.: MV-3576-3/ODK-2008 rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30.4.2009, č.j.: 11 Ca 88/2008-78. Předmětný rozsudek byl dne 18.5.2009 ze strany žalovaného napaden kasační stížností, jejíž součástí byl návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 9.9.2009, č.j.: 6 As 43/2009-112 byl návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítnut. V návaznosti na uvedené tak bylo žalovaným vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Následně bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27.1.2010, č.j.: 6 As 43/2009-116 vyhověno kasační stížnosti žalovaného a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30.4.2009, č.j. 11 Ca 88/2008-78 byl zrušen a věc se tomuto soudu vrátila k dalšímu řízení. Na základě tohoto rozsudku pak Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15.6.2010, č.j. 11 A 47/2010-132 žalobu zamítl.

Podle žalovaného jsou výroky obou rozhodnutí (tedy rozhodnutí ze dne 14.1.2008, č.j.: MV-3576-3/ODK-2008 a žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 7.10.2009, č.j.: MV-44822-15/ODK-2008) totožné, vztahují se k téže věci a týkají se stejných účastníků řízení. Vzhledem k tomu, že jednou ze základních zásad je, že o téže věci nelze rozhodovat dvakrát, měl žalovaný za to, že zde existuje překážka věci rozhodnuté. Vzniklá překážka věci rozhodnuté je neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, a proto není možné v tomto řízení u Městského soudu v Praze pokračovat.

Městský soud v Praze zjistil následující stav řízení o stížnosti žalobce :

Rozhodnutím ze dne 14.1.2008, č.j. MV-3576-3/ODK-2008 žalovaný *ke stížnosti* žalobce potvrdil postup povinného subjektu ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informace, kterou se žalobce dožadoval:

a) předání kopií emailové korespondence radní Jihomoravského kraje Ing. arch. Procházkové, na kterou je odkazováno ve sdělení náměstka ministra dopravy č.j. 379/2007-910-IPK/2 ze dne 7.5.2007,

b) předání kopií veškeré další emailové korespondence Ing. arch. Procházkové s Ministerstvem dopravy, a to za období od 1. ledna 2007.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30.4.2009, č.j.: 11 Ca 88/2008 – 78 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2008, č.j. MV-3576-3/ODK-2008 pro nezákonnost spočívající v nedostatku odůvodnění rozhodnutí a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. V uvedeném rozsudku městský soud dospěl k závěru, že jestliže zákon o svobodném přístupu k informacím výslovně upravuje práva a povinnosti žadatele o poskytnutí informace a povinného subjektu pro případ, kdy povinný informace neposkytne v určené

lhůtě, nelze zpochybňovat „oprávnění“ žalovaného správního orgánu rozhodnout o zamítnutí žalobcem podané stížnosti na postup povinného subjektu pro její nedůvodnost, ale i takové rozhodnutí je správní úřad povinen náležitě odůvodnit.

Rozsudkem ze dne 27.1.2010, č.j.: 6 As 43/2009 – 116 Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30.4.2009, č.j.: 11 Ca 88/2008 – 78 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl v odůvodnění zrušovacího rozhodnutí k závěru, že městský soud zrušil napadené rozhodnutí stěžovatele pro „nezákonnost spočívající v nedostatku odůvodnění rozhodnutí“ o odmítnutí žádosti o informace podle ust. § 15 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb. Z obsahu žaloby však nevyplývá, že by žalobce v žalobě vznesl námitku, již by brojil proti nedostatečnému odůvodnění tohoto rozhodnutí. Městský soud proto podle názoru Nejvyššího správního soudu pochybil, když zcela stranou svého rozhodování ponechal v žalobě obsažené žalobní body a napadené správní rozhodnutí přezkoumal a zrušil z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn.

Následně rozsudkem ze dne 15.6.2010, č.j.: 11 A 47/2010 – 132 Městský soud v Praze žalobu podanou žalobcem proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 14.1.2008, č.j. MV-3576-3/ODK-2008 zamítl. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 17.6.2010.

Soud na základě uvedeného skutkového a právního stavu uvažil o podané žalobě následovně:

Napadené rozhodnutí je v pořadí druhým rozhodnutím žalovaného o téže stížnosti žalobce na postup Jihomoravského kraje při vyřizování žádosti o poskytnutí informací, kterou se žalobce dožadoval a) předání kopií emailové korespondence radní Jihomoravského kraje Ing. arch. Procházkové, na kterou je odkazováno ve sdělení náměstka ministra dopravy č.j. 379/2007-910-IPK/2 ze dne 7.5.2007, b) předání kopií veškeré další emailové korespondence Ing. arch. Procházkové s Ministerstvem dopravy, a to za období od 1.1.2007. Žalovaný přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí v důsledku toho, že jeho předchozí rozhodnutí o stížnosti žalobce ze dne 14.1.2008, č.j. MV-3576-3/ODK-2008 bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30.4.2009, č.j.: 11 Ca 88/2008 – 78 a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Vzhledem ke skutečnosti, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27.1.2010, č.j.: 6 As 43/2009 – 116 byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30.4.2009, č.j.: 11 Ca 88/2008 – 78 a následně došlo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15.6.2010, č.j.: 11 A 47/2010 – 132 k pravomocnému zamítnutí žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2008, č.j. MV-3576-3/ODK-2008, nastala situace, kdy zde existuje pravomocné rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2008, č.j. MV-3576-3/ODK-2008, jímž bylo o stížnosti žalobce proti postupu Jihomoravského kraje při vyřizování žádosti žalobce o poskytnutí informací meritorně rozhodnuto (postup Jihomoravského kraje byl potvrzen), a to vedle napadeného rozhodnutí. V takové situaci je existence napadeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodováno v té samé věci, tzn. o téže stížnosti žalobce jako tomu bylo v případě rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2008, č.j. MV-3576-3/ODK-2008, *v rozporu se zásadou ne bis in idem*.

Zásada ne bis in idem, nebo-li „ne dvakrát o tomtéž“, je obecnou právní zásadou, jenž platí i v řízení před správními orgány, a to bez ohledu na to, že tato zásada není výslovně zakotvena ve správním řádu a rovněž ani v zákoně č. 106/1999 Sb. Zásadu ne bis in idem lze totiž dovodit z principu materiální právní moci, který v sobě zahrnuje i nezměnitelnost rozhodnutí, tj. nenarušitelnost jím nastolených právních vztahů. To platí bez ohledu na to, zda procesní předpis zákaz dvojího projednání téže věci explicitně stanoví nebo nikoli (obdobně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23.10.2003, č.j.: 2 A 614/2002 – 36 na www.nssoud.cz). Zásada ne bis in idem jednoznačně vylučuje, aby vedle sebe existovalo více

pravomocných rozhodnutí o téže věci. Taková situace by byla rovněž v rozporu se zásadou právní jistoty.

S ohledem na situaci, která nastala v projednávaném případě, kdy zde vedle sebe existují dvě pravomocná rozhodnutí v téže věci, soud zrušil napadené rozhodnutí, jenž bylo vydáno později než rozhodnutí ze dne 14.1.2008, č.j. MV-3576-3/ODK-2008, pro vadu řízení, spočívající v porušení zásady ne bis in idem (ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Zároveň soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, a to přestože řízení u žalovaného bylo již pravomocně ukončeno. Soudní řád správní totiž v ust. § 78 odst. 4 jiný postup soudu neumožňuje.

Soud v projednávaném případě neshledal podmínky pro odmítnutí žaloby podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. tak, jak navrhoval žalovaný ve vyjádření k podané žalobě. Je tomu tak proto, že na rozdíl od správního řízení v soudním řízení k porušení zásady ne bis in idem nedošlo. Zatímco správní řízení, jenž vyústilo ve vydání rozhodnutí ze dne 14.1.2008, č.j. MV-3576-3/ODK-2008, a správní řízení, jenž vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, měla totožný předmět řízení, a to stížnost žalobce na postup Jihomoravského kraje v řízení o žádosti o poskytnutí informací, soudní řízení vedené pod sp.zn.: 11 Ca 88/2008 (a následně pod sp.zn.: 11 A 47/2010) a soudní řízení vedené pod sp.zn.: 9 Ca 409/2009 mají rozdílný předmět řízení. Předmětem řízení v případě žaloby vedené u zdejšího soudu pod sp.zn.: 11 Ca 88/2008 a následně pod sp.zn.: 11 A 47/2010 je zákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2008, č.j. MV-3576-3/ODK-2008, v projednávaném případě je však předmětem řízení zákonnost jiného, dalšího rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2009, č.j.: MV-44822-15/ODK-2008. Rozdílnost v předmětech soudních řízení způsobila, že na straně soudu nemohla vzniknout překážka věci rozhodnuté – res iudicata, a tedy nebyla ani porušena zásada ne bis in idem. Z hlediska posuzování zákonnosti vydaných rozhodnutí determinovaných jinými podmínkami vydání správních rozhodnutí (byť se tato rozhodnutí týkala téhož skutkového a právního základu), není tedy významné rozhodnutím ze dne 14.1.2008, č.j. MV-3576-3/ODK-2008 a rovněž i rozhodnutím ze dne 7.10.2009, č.j.: MV-44822-15/ODK-2008 byla žalovaným posuzována tatáž stížnost žalobce na postup při vyřizování žádosti žalobce o poskytnutí informací.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce výslovně souhlasil s rozhodnutím věci bez jednání a žalovaný nevyjádřil ve lhůtě do dvou týdnů od doručení výzvy soudu a ani později svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce, byť v důsledku časového sledu rozhodování žalovaného a soudů, měl ve věci procesní úspěch, proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky) a částkou 1.008,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 7.808,-Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu

nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Martina Šípa.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku ze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. června 2013

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.